

Judith was bijna onmiddellijk na de terugkeer van de koning in zijn werkkamer geroepen.

“Er zijn belangrijke gebeurtenissen op til, dochter.”

Bij Judith, die de voorbije periode in een soort vacuüm had geleefd, drongen de woorden amper door. Zijzelf begreep niet in welke toestand ze verkeerde. De dagen vloeiden in een perpetuum mobile in elkaar over. Monotoon, betekenisloos en eindeloos. Totaal onverschillig had ze alle ‘raadgevingen’ van Gisela opgevolgd. Claramond probeerde haar lethargie te doorbreken, maar werd nauwelijks in haar omgeving geduld.

Het leven zonder Boudewijn had voor Judith geen glans. Het leek zinloos.

“Luister je, Judith?”

“Jawel, vader.”

“Dus ...”

Zijn buik is plots zo dik geworden! Mijn arme moeder! Ik kan me niet voorstellen dat zij en hij ... Krijg dat lijf op jou. Gruwelijk! Misschien is het wel beter dat moeder naar een klooster gaat.

“... en dat zal jou de positie geven die je verdient ... begin volgend jaar ... de tweede mogelijkheid is een huwelijk ... en omdat we niet moeilijk ... de prins van Navarre, dat is een stuk onzeker... Dus ... Judith wat wordt het?”

“Vader?”

“Wie kies je, dochter? Wie kies je als derde echtgenoot? Karel van Beieren, Karel van Provence of die prins van Navarre?”

Wezenloos keek Judith haar vader aan. Ze trok haar schouders op en sloeg de armen over elkaar. Zo ineengedoken bleef ze stom staan.

“Wel?”

“Ik trouw niet!” Judith schudde vertwijfeld met het hoofd. “Ik trouw niet! Met geen van de drie.”

Karel de Kale trok de ogen op spleetjes en staaarde haar enkele seconden aan.

“Mijn dochter wil niet trouwen?”

“Nee.”

“Je verzet je tegen de koning?”

Een korte knik en toen boog Judith het hoofd. Een stap terugdeinzend wachtte ze af. Werd het een nieuwe tirade, een slag in het gezicht, een ...?

De razernij die zich van Karel de Kale meester maakte, verkilde elke vezel in zijn lichaam.

Hoe durft ze mij te tarten! Ik zal haar leren! Ik zal haar breken tot ze me op de knieën komt smeken om te trouwen.

“Luister goed, dochter. Ik laat je opsluiten en je komt pas weer vrij wanneer je belooft te huwen met Karel van Beieren of één van de andere kandidaten. Je zal doen wat ik beveel... of wegrotten in je kerker... En nu, uit mijn ogen! Wachters, breng haar weg!”

Totaal weerloos werd ze tussen de lijfwachten naar de kerker gebracht. Daar zoog het donkere gat haar naar binnen. De deur plofte dicht, een grendel werd verschoven en dan niets meer.